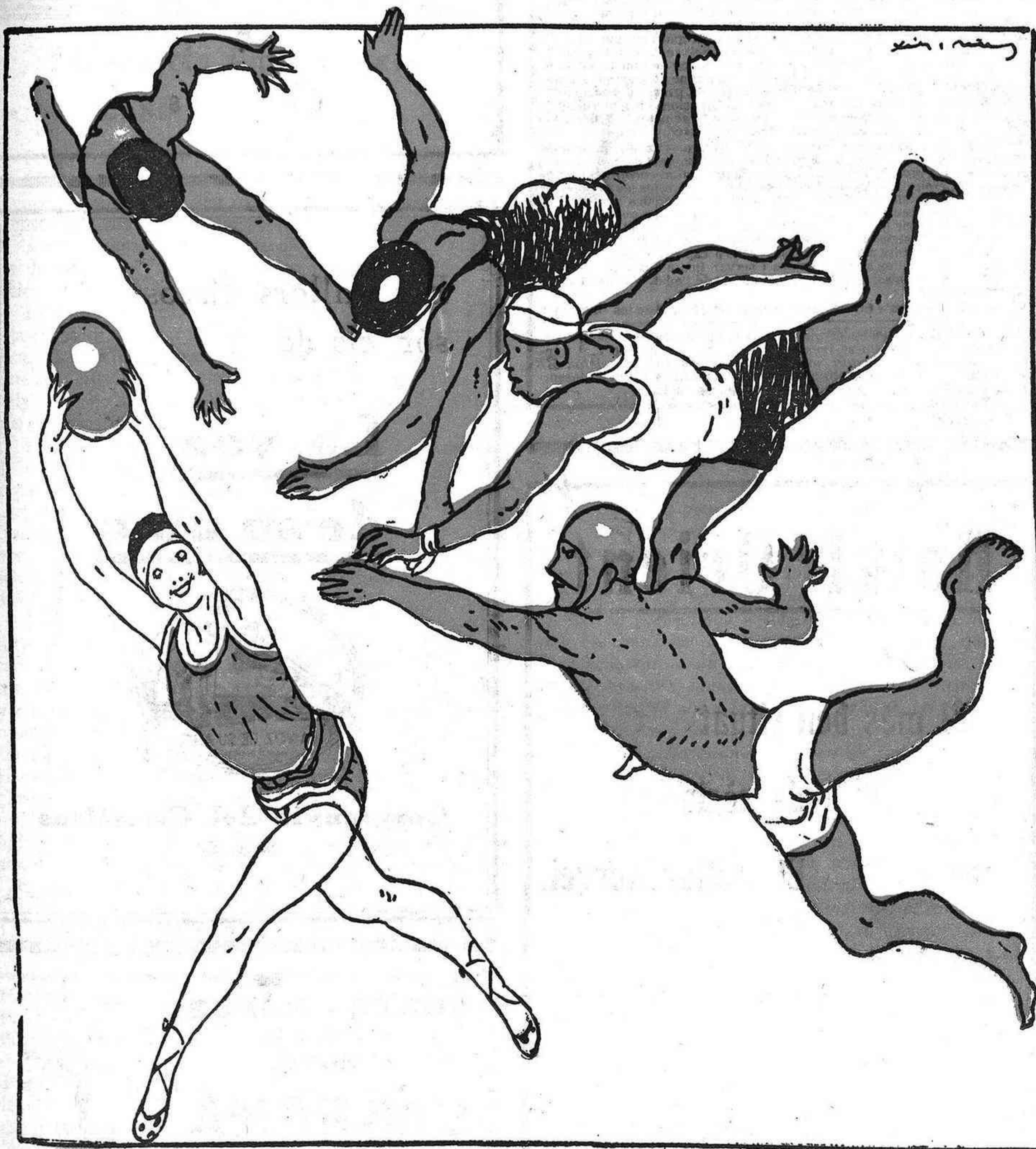

Barcelona, 26 de Juliol de 1929

La Quella de la Torratxa

ANY LIII - Núm. 2613 - 15 ets. - Atrassats 30

Pel Juliol...

ni dona ni caragol?...
I cal que deixem el caragol, «bueno»; però la dona, no!

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anèxitis*, *fluïdos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxers del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells mateixos, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan orillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-coses* (llagues de les cames), *eruncions escrotuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regnant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *perdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarç, carrer del Ter, 16, telèfon 541 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Hotel Orient

El més ben situat

El més seriós

El millor servei

Rambla Centre, 20

BARCELONA

Si vo'eu menjar bé
aneu al restaurant

Grill - Room

Lloc predilecte dels gurmets

Escudillers, 8

Els millors discos
són els de

La voz
de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62

BARCELONA

Telèfon 12303

CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 30
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Capricis i paradoxes

LA QUE SOMNIA ÉSSER "STAR"

Perquè es mirà al mirall i es trobà bonica, perquè li semblà que tenia un rostre fotogràfic i unes cames de ballarina; perquè algú li féu rodar el cap amb unes lloances fàcils, i qui sap si més que per res, per un intern impuls de la seva ànima, Claretà començà a somniar amb la glòria de l'escenari de varietats o, en moments de més ambició, de la pantalla.

I d'eshores ençà, Claretà ha après tota mena de balls, tota mena de somriures provocatius i d'actituds trasbalsadores. I no s'ha disfressat també, amb tota mena de "toilettes", perquè no li ha estat possible, però amb unes falduletes de no res i una bruseta de somni, ha fet prodigis meravellosos de fantasia.

I no sé perquè hi ha qui troba morboses els somnis de Claretà. Aquests somnis, si per altra cosa no, l'ajuden a passar alegrement les hores grises del treball, a omplir, la seva vida vulgar, de cançons i de rialles. La fan ésser, a més a més, una delícia per als nostres ulls, una nota decorativa i alegre als nostres carrers, a les nostres sales de cinema. Ella, amb la seva illusió, excita les il·lusions dels que la miren.

Es dirà que aquests somnis les han llençat a unes aventures artístiques per a les quals no tenien condicions de cap mena. Que les seves ambicions injustificades, gratuïtes, les han fet lliscar per un pendent perillós: les ha convertit en carn de cabaret o de prostíbul. Certament. Però moltes altres han tingut un destí idèntic, sense que cap somni els hi hagi impulsat. La vanitat, l'afany de luxe, la mandra, la fatalitat simplement, han bastat per arrossegar-les.

I altrament, per què Claretà, la gentil Claretà, que aprèn per instint tots els ritmes; que, essent ingènua, sap simular totes les perversions, no pot ésser realment una "star"? Qui pot endevinar què en sortirà d'una crisàlide així! Qui sap si en obrir les seves ales, seran unes ales feixugues de borinot o unes ales enlluernadores i lleugeres de papallona!

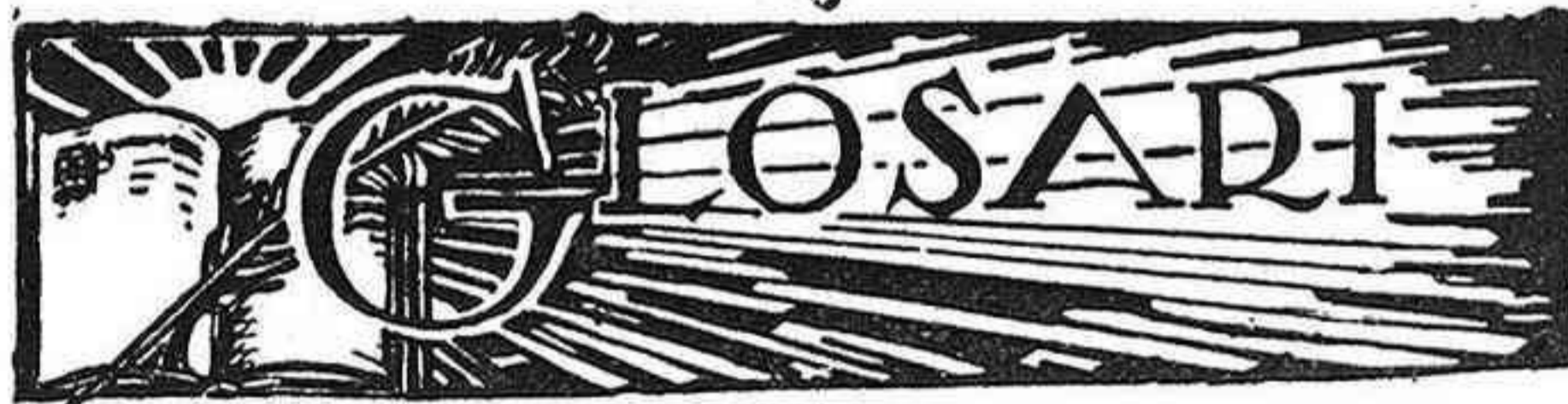
Fatalment, perquè una artista arribi a triomfar, n'hi té d'haver moltes que fracassin. És la llei de l'art. La glòria d'uns quants té d'ésser pastada amb il·lusions i amb les llàgrimes de molts.

Sap ningú si aquest noi d'ulls enfebrats que comença a emplenar quartilles i quartilles, arribarà a ésser un Verlaine o si parlarà fent d'escriure a la Virreina?

Potser tots trencarien l'estilo, si pensessin en el nombre immens de fracassats que devora diàriament, per exemple, el ventre de París. Però, sortosament, cap dels que es creuen il·luminats pel foc sagrat, es detura a meditar-ho.

L'art té per a l'home una atracció gairebé tan forta com l'amor: una atracció que té també alguna cosa de sexual. I les seves flors, monstruoses i meravelloses, semblen necessitar ésser abonades per un gran podrimener de carns de fracassats, per créixer esponeroses.

DOMÈNEC GUANSÉ

QUI EN TE LA CULPA?

No crec — al menys jo no ho he llegit — que cap diari s'hagi ocupat del tancament del Teatre Olympia. I el Teatre Olympia, i el Cafè, ja fa uns quants dies que estan tancats.

Ja ens havíem acostumat a veure les seves llums, els seus cartells d'aquell groc taronja. L'Olympia era la nota alegre, llampant, europea, de la Ronda. Ara, tancat i fosc, n'és la nota negra, la nota trista. Posat enfront de la presó de dones, ara sembla una altra presó.

Presó de què, de qui? De les coses, dels espectacles que s'hi haurien pogut donar i que, segurament per inèrcia de la direcció, no s'hi han donat. Hom construí l'Olympia per a grans espectacles. I hom hi ha fet tot el que no podia fer-s'hi, tot el que el local no admetia: òpera, sarsuela, drama. És veritablement llastimós.

Ara fa poc estigué a Barcelona, amb motiu del Congrés Internacional del Teatre, Fermi Gemier, que és — sense exagerar — un dels millors còmics del món, un dels millors directors, home d'una cultura i un entusiasme admirables que és qui més ha fet, a França, pel teatre.

Gemier em deia:

—I aquí a Barcelona, no tenen un teatre per a donar-hi grans espectacles, a base de grans masses de gent, de multituds?...

—Sí, senyor — li responguérem —, sí que el tenim. Però hi ha sarsuela. Quan hi han fet un espectacle que s'apropava un xic al que vostè demana — ens referíem a Napoleòniques — la gent hi anava i l'empresa guanyava diners. Sembla que això, que els indicava el camí a seguir, els havia d'haver enllaminat. Doncs, no, senyor; feren tot el possible per allunyar la gent del teatre. I ho aconseguírem.

Olympia ens fa l'efecte d'un teatre que ha caigut en males mans; d'un teatre que té jettatura; d'un teatre malaguanyat, que no s'ha sabut aprofitar.

La gent dirà, segurament, en veure'l tancat:

—Una altra víctima de l'Exposició.

I s'equivocarà. Perquè no hi ha tals víctimes. Els nostres empresaris, fets unes ridícules ploraneres, atribueixen el seu fracàs a l'Exposició. I l'haurien d'atribuir a la seva falta d'empenta, a la seva falta d'intelligència.

Si l'Exposició era una cosa extraordinària, ells s'ha-

vien de posar a to amb l'Exposició i donar-nos també un espectacle extraordinari. Però — per cobdícia, per por d'aventurar els diners, per rutina — han seguit fent els drames de sempre, les sarsueletes de sempre.

Han pensat:

--Amb l'atractiu de l'Exposició, ja n'hi ha ben bé prou. No cal pas que nosaltres ens trenquem el cap per a atreure el públic. El públic de l'Exposició voldrà veure teatre, sigui com sigui. No cal pas, encara que es tracti d'una festa, que fem teatre de les festes. Amb el teatre de cada dia, ja n'hi ha ben bé prou.

.I, en efecte, no s'han trencat el cap — potser perquè el tenen molt dur — ideant programes i espectacles.

I el públic els ha abandonat. I han hagut de tancar. L'Exposició en té la culpa?

Nosaltres creiem sincerament que no.

VIRAI.

AGREDOLÇOS

LA TORRE EIFFEL

La Torre Eiffel està d'actualitat. Ara fa poc s'inaugurà al seu recer, el bust del cèlebre enginyer francès que va projectar i donar nom a la famosa torre. A ran d'això, un diari parisenc ha obert una enquesta, una més entre tantes. Aqueixa, però, ben interessant: "S'ha d'enderrocar la Torre Eiffel?" — pregunta als personatges més rellevants de la política, de les lletres, de la indústria... I les respostes, per a tots els gustos, es multipliquen indefinidament...

L'opinió més corrent, tanmateix, la condensa en quatre línies una il·lustre dama: "Res al món em semblava més lleig que aquesta torre quan enfollia l'entusiasme dels concurrents de l'Exposició de 1889, confessa francament, Però ara li començo a trobar una certa bellesa, i, sobre tot, alguna cosa indefinible que s'adiu amb el conjunt de la ciutat."

L'actual Exposició de Barcelona no ens deixarà, certament, res de semblant. Ens deixarà, tal volta, aquest colossal pastitxo del poble espanyol, i, si altra cosa no, la ufana meravella d'uns jardins incomparables. Però res que modifiqui i caracteritzi, com una pinzellada vigorosa, la silueta de la ciutat.

Un tret així, doncs, a Barcelona, no hem de cercar-lo a l'Exposició. I amb tot, més o menys lamentable, més o menys afortunat, Barcelona ja el té. És anterior a l'Exposició. L'equivalent barceloní, en efecte, de la Torre Eiffel, són els capitells grisencs de la Sagrada Família, els quals ressalten fortament en mig de la ciutat lluminosa.

La construcció d'aquest temple avança amb molta calma, sense pena ni glòria. No volem pertorbar pas aquest dolç ensopiment. Així, que ens guardarem de reproduir, al seu propòsit, l'enquesta organitzada pel diari parisenc.

Es clar que hi ha pinzellades i pinzellades. Les unes són tota la gràcia del dibuix, les altres són com una taca o un esquinc. ¿Però qui pot assegurar que allò mateix que avui ens sembla deploable, no esdevindrà amb el temps una cosa encisadora?

Aquest és, precisament, el cas de la Torre Eiffel. La seva erecció, ara fa quaranta anys, va suscitar les més violentes polèmiques. Els tècnics, els artistes, els literats, eren els seus principals detractors. Hom la trobava lletja, sense estil, colossal, desproporcionada...

Amb tot, el retrèt més gran, més sòlid que se li feia

era la seva inutilitat. Després, amb la T. S. F s'ha redimit d'aquesta acusació. Però quants i quants monuments no se'n redimiran mai! Dieu-me: serviran per alguna cosa les enlairades voltes de les catedrals, la seva pompa daurada, els capitells altíssims? Qui sap! Potser per fomentar el lirisme...

Sigui com sigui, el cas és que avui en dia la Torre Eiffel ha esdevingut un símbol. Ella i el Sena són les característiques més essencials del paisatge parisenc. I ja gairebé ningú, en nom de l'estètica, gosa a demanar, com abans, el seu enderrocament.

PEROT

El ventilador

Es un insecte meravellós que no es cansa de bufar, com les aranyes no es cansen de donar fil. Un insecte mecànic inventat, ben segur, per algun diable enginyós, un habitant del propi Infern, que és, segons sembla, el país en fa més calor.

No us sabria dir si són ales o potes, el que belluga el ventilador; potser una mica de cada cosa; el fet és que, mentre no li falta menjar — l'energia elèctrica —, no para mai el seu treball. Tasca intensiva i regulada, com si treballés amb fe per un ideal; com si es tractés, no d'una màquina, sinó d'una persona manada amb vocació d'obeir. Mentre disposa de suc (fluid), no acaba les agalles i es barallaria a donar voltes i a rodar fins amb els dansarins de més fama, aquells que ballen dies seguits sense parar mai.

Avui, a aqueix insecte bufador, li fan la vida a tot arreu: botigues, oficines, cases de senyors. Quan bufa de dret, encostipa, però, quan no bufa gens, el trobem a faltar. En els despatxos oficials, sobretot, aqueix prodigiós insecte, que no més surt a l'estiu, hi és molt venerat. El seu "zum-zum" fa venir una son!... i una mandra!...

A voltes, quan està d'humor, veureu que el murriet s'entreté a jugar amb els papers que el "manager" ha posat damunt la taula; els en'aira, els llença, els escampa per terra, fins a produir un veritable desori burocràtic. I no li acosteï pas massa un document, que, si arriba a pescar-lo entre les seves epilèptiques antenes, l'entortolligarà, se'l farà seu, i amb un escàndol d'alegria, en un tres i no res el deixarà fet una coca.

Ah, i no el turmenteu, no intenteu pas mai parar-lo amb les mans, que s'enfada i treu les urpes, com els gats. Un jorn volíem deturar un "Marelli" amanyagant-lo; i ens va pessigar els dits de valent.

Però hi ha una mena de ventiladors mansos i presumits com els paons, que són protegits de tota incursió digital; aquests giren parsimoniosament damunt de llur eix, i mostren, en voltar, les ales daurades com els paons ensenyen magníficament la cua.

Beneït sia l'insecte meravellós!... Ja en pot fer de calda, que, si us mulleu la cara, el pit i els braços, i us poseu davant d'ell quan bufa a tota empenta, fruireu la més deliciosa de les emocions estivals, comparable tan sols a la brisa marina copsada en mig del bosc.

Un industrial barceloní que té una vintena de dependents en un local infecte i mal airejat, va empescar-se una idea: posar davant del ventilador uns testos de farigola i de romaní.

La il·lusió fou tan completa, que mai més cap dependent li ha demanat per a anar a fer vacances a muntanya.

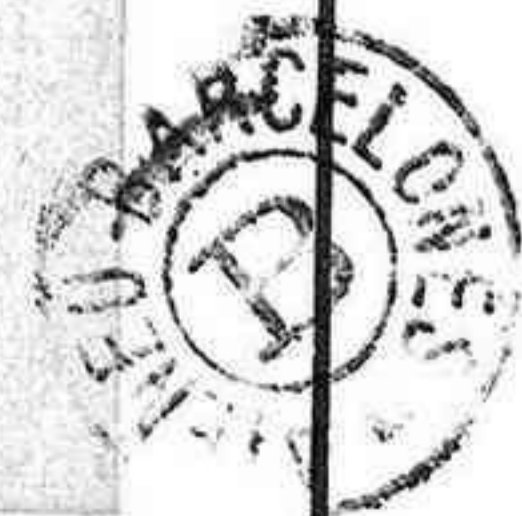
Tanmateix, on aniran, que gastin menys?...

FRA NOI,

Little Esther

la dansarina negra que amb tant d'èxit
ha ballat al «Còmic».

OR

Ràfega de vent
que ens troba despullat el pensament,
i en un moment
emmalalteix els desgraciats,
i fins els més sensats.

Quin joc maligne hi pot haver
entre el lluir dels ulls d'un ser
i la lluisor
d'un bocí d'or?...

Per què la mà l'agafa fort
i el cap es gira a tot arreu
i a poc a poc s'avença un peu
i, inconscientment,
es fa el pas llarg i al fi brunzent?

Per què a la Verge de l'altar,
per a mostrar-li el nostre amor,
la coronem amb cercle d'or
i no de fior d'atzar?

Què té d'estrany aquest metall,
eterna música del ball
que sense ritme és desgranat
d'un mos de món que és un plomall
anomenat Humanitat?

Oh, bocins d'or!
M'escapa el riure en veure-us déus
que tremoleu sota mos peus,
allà en l'entranya terra!...

Floriu, oh rocs insans,
que pels humans sou guerra!
Floriu al bes del Sol!
Nostra niciesa ho vol!

F. de P. RIBAS CLOTET.

Divagacions insubstancials

MISTRAL.

S'escau dintre poc, el primer centenari de la gloriosa naixença del poeta. De la meua humil llibreria, n'he despenjat el poema sagrat pels fills de Provença. I la gràcia subtil que exhala tot ell, ha fet solc profundíssim dintre del meu esperit.

Allò que digué un jorn el poeta, dels planys de la reina Demèter, pot dir-se també de l'alada virtut del seus versos humils. "Els cims de les muntanyes i les goles del mar retruny de sa veu immortal".

ISTIU.

El termòmetre puja, la roba de les dones cada dia va devenint més lleu, per la rambla comença de veure's algun senyor amb mànegues de camisa, i amb el coll descordat. Es un bon senyal; sabrem a la fi enguany, deixant les eti-

quetes de banda, vestir com ens demana el nostre cos. Ja fóra hora que ens preocupéssim un poc menys de les exigències socials, i procuréssim escoltar les del nostre cos.

UNA BELLA IDEA.

No tinc el costum d'aplaudir ningú, però aquesta vegada no puc de menys sinó fer-ho amb tota l'ànima.

No sé si us n'haureu assabentat. Un senyor regidor ha manat que en comptes d'anunciar la carn de "toro" a so de trompetes i tabals, es faci mitjançant uns lletrerts on els senyors carnisers tindran cura de pintar-li abans, un torejador, en el moment d'entrar a matar. Així els qui no ho sàpiguen veuran de manera gràfica, com hom mata aquelles bestioles.

Ara, que aquells que ni en pintura poden veure les curses de braus, tindran un motiu més per rondinar.

El motiu que addueix el regidor més amunt esmentat per fer aquest canvi, és que troba que això d'anar un senyor pel carrer tocant la trompeta no fa ciutat, i que convé anar europeïtzant-nos.

Ara que, naturalment, l'europeïtzació tant pot venir del nord com del sud, tant Europa es la punta de Gibraltar, com el cap nord. Vet-ho-aquí.

JOAQUIM AROCA

Una gesta

Les aigües, cansades de saltironar pedra per pedra, de lliscar sobre la terra xopa d'una pluja d'estiu, ben abundosa per cert, baixaven jugant a posar-se sobre el coixí del riu que les acollia estirant-s'hi lasses, com una mala femella, cansada del plaer sexual, s'eixampliaven planeres, amb els ulls clucs relliscaven pendent avall; no els mancava, però, qui en llur camí els furgués les entranyes. I damunt de l'herba mullada el pacient pescador de canya, fa petar una becaina, mentre llur ham penjat talla l'aigua a llesques invisibles. Més enllà, sota l'ombra d'un lledoner quasi tocant els peus a l'aigua, una dona escolta les càlides paraules de l'home estimat, amb la mirada fixa a l'aigua que el seu estimat xarbotava amb la punta d'un bastonet. La calma beatífica és completa, ni un alè d'aire trenca la lassitud d'aquella tarda estiuenca. Un xiscle, acompanyat d'una remor d'aigua, trenca la dolça calma, tothom corre, de tot arreu surt gent, tothom es mira l'aigua amb esglai, fins que un altre xipolleig atrau la vista de tots els nou vinguts, i pocs minuts després sortia de l'aigua un noble ca portant a la boca un xamós infant que havia lliurat d'una mort segura.

El gos modestament deixà l'infant damunt l'herba gemada, remenà la cua i partí; algú, però, tingué una mots de lloança per l'amo del gos, que com si sabés que no li han de remerciar, triscava muntanya amunt i en un cim d'un turonet s'aturà per esguardar el camí fet, decantà el cap, remenà la cua, i quan es disposava a partir, sonà un tret i el noble ca queia amb el cap travessat per una bala, mentre que allà al lluny uns homes felicitaven l'ardit tirador que una vegada més havia palesat llur punteria.

I mentre la terra àvida, acollia dins el seu si la sang calenta d'aquella noble bèstia, allà a l'eternitat, enfeinats a atendre les pregàries dels sants barons de la terra, s'havien oblidat una vegada més, de recompensar la gaia gesta de la bèstia més amiga de l'home.

JOSEP CERVELLO

—No sé què pagaria per trobar algú que me'n digués quatre de fresques!

Coses de llibres

A "La Publicitat", en la secció del "Bloc del transeünt" del passat diumenge, dia 21, un bon senyor, anònim, es dignava ocupar-se de llibres.

Com que ens fa l'efecte que dit senyor no hi veu massa clar — o no hi vol veure —, que se'ns permeti dir-hi la nostra, contestant alguns dels punts tractats massa a la lleugera.

Aquest bon senyor considera el llibreter com una mena d'intermediari — cosa molt discutible, però que en el fons no té importància — i afirma que si els llibreters avui venen pocs llibres, és perquè no els compren en ferm. Això, que no és una raó, ens sembla absurd. Si no venen més llibres, deu ésser perquè la gent no llegeix, o e's llibres que es publiquen no li interessien. Però perquè els llibres no els compren en ferm? Això què té a veure? El comprador, què sap com els compren? Però, per si això fos poc, cal dir a més a més, que aquest anònim comunicant s'equivoca de mig a mig. Hem visitat un llibreter i ens ha dit que la majoria dels llibres e's *adquireixen en ferm*. Els que tenen a comissió són aquells els autors dels quals no tenen un públic, un crèdit literari; aquells que ja saben per endavant que no han de vendre, o que creuen que no han de vendre.

De manera que, si no els *poden vendre*, l'exploació a què es refereix l'anònim comunicant no deixa d'ésser una fantasia.

Si aquest senyor que tant sembla estimar els llibres vol pendre's la molèstia de passar per qualsevol llibreria, li ensenyaran el talonari de llibres que tenen en dipòsit amb el 20 ó 25 per 100 de descompte, i veurà que no arriben a un mig per cent dels que *adquireixen en ferm*.

Amb els llibres que deixen en dipòsit al llibreter és indiferent el tant per cent que li facin. El 20, el 5, el que vulgui l'autor o editor. Car, amb unes raríssimes excepcions, ja saben, desgraciadament, per endavant, que no n'han de vendre ni un.

Quan, en canvi, es publica un llibre d'autor que, bo o

dolent, es ven, és quan tracten e's llibreters — cosa molt natural i licita — d'obtenir avantatges en el descompte, però sempre arriscant-se a adquirir una gran partida d'exemplars.

Ja sabem que a Catalunya l'autor és mal pagat. Però no se'l pot pagar millor, per manca de mercat, car val a dir que són raríssims els llibres dels quals hom en tira més de dos mil exemplars.

—Jo — ens deia l'amic llibreter — tinc al magatzem edicions gairebé senceres de llibres que he editat per a encoratjar joves que, al meu entendre, va ien. I allí dormen tranquils, els llibres, oblidats de tothom, fins potser dels seus mateixos autors.

De vint llibres nous, n'encertes un, i en venem dos mil exemplars. El que no coneix el negoci del llibre, creu que ens hem de fer rics. I hem guanyat, simplement, unes pessetes.

El que passa és que els senyors, més o menys anònims, que s'ocupen d'aquestes qüestions, ja ho saben, tot això: però s'ho callen per un mal entès patriotisme o per emmetzinar més l'assumpte.

L'amic llibreter ha acabat:

—Cregui l'anònim comunicant del "Bloc del transeünt" que si hom no tingués amor al llibre, valdria més posar qualsevol altre negoci. I diem qualsevol, sense especificar, perquè tots són més lucratiu.

Plany d'un cavall

Sóc valent, ardit i fort;
esclau del noble treball.

Així parlava el cavall
pensant en la seva sort.

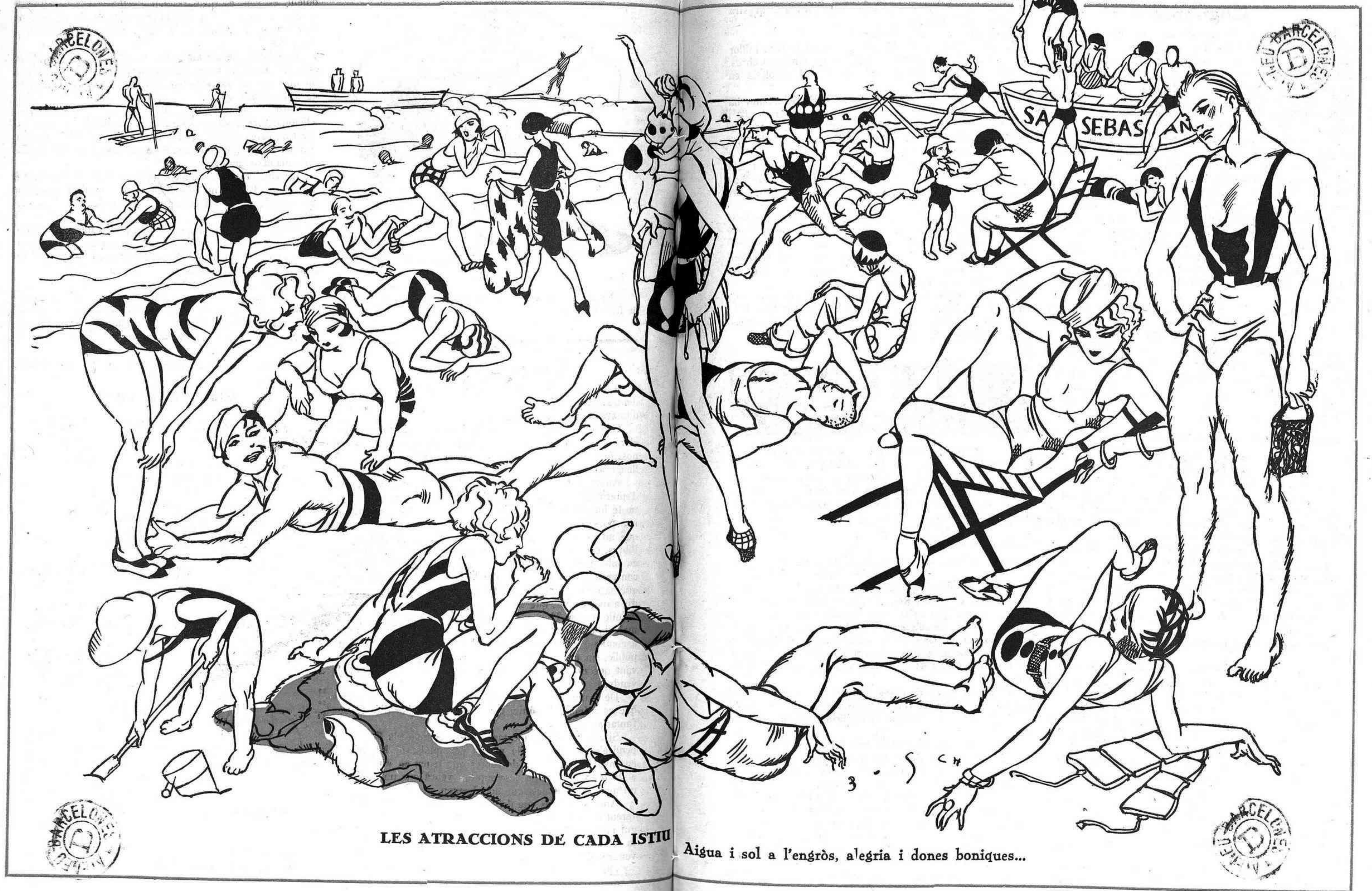
Faig guanyâ a l'amo bons sous,
¿no em darà bona vellesa?...
Ca! el que tindrà, és la vilesa
de portar-me a mori als bous.

FRANCESC PLANA CASTANY

—Ja sóc aquí!

--Ja sou ben beneit ja! Per què no us fèieu tocar el trigemin?

LES ATRACCIONS DE CADA ISTIU

Aigua i sol a l'engròs, alegria i dones boniques...

Cognoms

En gran nombre són els catalans que s'han preocupat ja de fixar definitivament la veritable ortografia que correspon a llurs cognoms. I veiem com molts que es deien Muntañola, Casas, Salas, Carreras, Torras, Planas, Comas, Fàbregas, Suñer, Suriñach, Fonrodona, Viñas o Rusñol, ara tenen el bon gust de dir-se Muntanyola, Cases, Sales, Carreres, Torres, Planes, Comes, Fàbregues, Sunyer, Surinyac, Fontrodona, Vinyes i Rossinyol.

Tots aqueixos senyors, ben mirat, no han hagut de fer sinó variar alguna lletra, i això els ha resultat una operació molt senzilla. Però, espiritualment, han fet més: han catalanitzat llur cognom, perquè els Salas, Casas i Carreras de la mateixa manera podien derivar de no catalans. I per més que a un senyor Govern, ara li vingui un poc a repèl el posar-se Govern, vindrà demà, per contra, un tal Iglesias que voldrà firmar-se no Iglésies, sinó Es-glésies, un que s'ha dit sempre Subirà, i voldrà que li diguin Pujarà; i En Par, es dirà Parell, i En Màs, Més; i En Granada, Magrana; i En Mesa, Taula; i En Miró, Mirà; i En Moreno, Brú; i En Rubio, Ros; i En Morros, Llavís.

Posats a revolucionar, per nosaltres, no estiguin, que ho acceptarem tot, i de bon grat.

I si els senyors que tenen la desgràcia de dir-se Figa, Lletjós i Recolons, volen canviar-se el cognom per un de més bonic, i d'ara endavant es vo' en nomenar Estel, Gardènia o Bellnat, no han de dubtar, i que es facin fer targetes a corre-cuita.

Tot ajuda a passar la vida, aquesta vida, ai!, tan curta i tan plena d'ensopiment.

DISCOS

Feodor Chaliapine, el baix cantant rus, ha impressionat dos cançons de Schubert, el mestre de les cançons. "L'espectre", i "La mort i la donzella", dos cançons per a les condicions vocals d'En Chaliapine, que canta magistralment, àdhuc superant-se.

—"Lucia de Lamermoor", acte IV, Donizetti, cantat pel tenor B. Gigli i el baix Ezio Pinza, amb chor i orquestra del Metropolità de Nova York. Els dos fragments més interessants de l'acte IV. "Giusto Cielo! Rispondete" i "Tu che a Dio spiegasti", són els reproduïts en aquesta placa, molt afinats el chor i orquestra, i una creació el baix i el tenor.

Dos plaques molt encertades pels amants del "bel canto".

—"Noches en los jardines de España", de Falla, un dels compositors contemporanis, que pasará als clàssics. En les nits on el jardins d'Espanya en recullen tot l'ambient i la bellesa és un poema curt, però d'inspiració amb tota la sabor de la terra hispànica, com si diguéssim "un chato amb tapa". Molt bé d'execució per l'orquestra simfònica del "Gramófono".

—"Cuarteto en re menor", Haydn, quatre parts, forma la sèrie d'aquest concert, executat pel quartet de corda Elman, que mostra les seves habilitats, sobretot Mischa Elman, que és un virtuós del violí. L'obra escollida es presta per lluir-s'hi tot el quartet, sobretot, com hem dit, el seu director.

La reproducció de la placa potser és la millor d'aquest mes.

—Bach ens fa sentir la seva inspiració en dos dels seus moments: "Preludio en mi bemol" i "Invoco vuestra

protección", molt ben executat per la celebrada Orquestra Simfònica de Filadèlfia.

"Tristan e Isolda", Wagner.

La mort d'Isolda, I i II part, potser és la cosa millor de la partitura, i el Tristan una de les seves millors obres.

Tota la seva sensibilitat de mestre està recollida en aquesta obra.

—Per lluir la seva veu, la soprano E. Schumann ha triat dos trossos d'En Mozart, "Le nozze di Figaro" i "Il re pastore", una veu deliciosa ens fa més agradoses aquestes composicions, i aquesta veu la té la notable liederista Elisabeth Schumann.

—El guitarrista Andreu Segòvia ha impressionat uns estudis de Bach. "Preludio i Alemanya i Fuga". No calen elogis al guitarrista que passejà per tot el món el seu art com En Segòvia.

"La Meiga", el darrer èxit de Guridi, cantada per Frederic Caballé, serà una de les plaques que es vendrà més, per la qualitat de la música i del cantant.

W. E. Jordan, un dels millors executants de carrillon, ens entusiasma en "Canción de Primavera", de Mendelssohn, i "Danza Campestre", de Newton.

Per acabar, l'orquestra "Demon's Jazz" ens dóna una sèrie de músiques modernes, entre elles "Malagueña", "Rosa de España", "Del barrio de Goya", "Malvaloca". D'alguna d'elles n'és autor el propi mestre Demon.

Hem rebut la "Lletra Oberta" que publiquem a continuació. I la publiquem perquè trobem que qui la subscriu té tota la raó i perquè, val a dir-ho, ens ha sorprès el gest d'aquest inconegut, d'aquest home del públic que vol ocupar un lloc que potser li pertany més que a un altre, i al que hi té més dret que molts.

La lletra diu així:

Senyor director de "L'Esquella de la Torratxa."

Barcelona, 20 de juliol de 1929.

Molt senyor meu: Jo em dic Manel Borrell i Mas. Sóc nat a Barcelona, al carrer del Rec, el 14 de desembre de l'any 1885. Per tal que vegi que no es tracta de cap broma, li adjunto la cèdula, la partida de naixement i el rebut de la contribució. Pel demés, jo sóc un home seriós, formal, incapaç de bromes de cap mena. Tinc un comerç obert: una bacallaneria, i d'aquest comerç visc honradament. Sóc casat com Déu mana i tinc tres fills.

He cregut necessari, abans d'entrar en matèria, donar-li aquestes dates, fer-me aquesta presentació, per a inspirar-li confiança. Un home de la meva condició crec que pot inspirar-ne.

Encara que bacallaner, sóc amant del teatre. Veig des d'aquí—des del meu escriptori de la bacallaneria a l'engròs—la cara de rezel, de desconfiança, de por, que vostè posa en llegir aquest paràgraf. Però, no: no s'espanti. No penso demanar-li cap recomanació. Sóc un amant del teatre d'aquells que tant plauen als empresaris; sóc un espectador. No hi ha en mi cap impuresa, cap interès massa interessant. No conec autors, actors ni empresaris. Però faig el que no fan tots els catalans: vaig, pagant la meva butaca, a totes les estrenes. Per tal que l'obra em plagui no necessito ésser amic de l'autor o de l'empresari; no necessito estar lligat amb ells per interessos de

cap mena. Necessito sols una cosa. que l'obra em plagui. Si em p'au, aplaudeixo. Si no, protesto, car jo crec que l'espectador que paga té dret a protestar.

Però, generalment, d'un quant temps ençà les obres no em plauen. I no em plauen perquè jo no em deixo influenciar pels prestigis creats d'una manera més o menys artificialment o que a mi em semblen creats artificialment. He de fer una aclaració: no voldria ofendre ni voldria que vostè, senyor director, veiés en les meves paraules cap mica de fel. Ja li he dit que jo era, únicament, un espectador, un espectador de bona fe. I el meu criteri—de bacallaner, però meu—, el prefereixo al de la majoria. Sobretot quan veig que el de la majoria difereix del meu ser-se convèncer-me.

Quant als crítics... Jo els respecto molt, no vui pas negar que tenen molt talent, molta cultura. Déu me'n guard! Però diuen unes coses tan estranyes! Jutgen les obres d'una manera que a mi em sembla tan absurda! A mi, francament—i crec que amb mi molts altres espectadors—, em fan rodar el cap. Cal dir, però, que hi ha, entre ells, alguna excepció. Però és tan excepció!...

I consti que si en algun d'ells hi reconec intel·ligència i criteri, no és per covardia. Un bacallaner no pot ésser covard en afers de teatre. Si en fos, no m'atreveria a posar-me enfront d'ells. Però els crítics—ni els còmics, ni els empresaris—no em fan por: no penso escriure mai cap comèdia.

Potser he divagat una mica. Heu-vos ací el que jo voldria: voldria fer de crític. Els actuals—perdonin-me: ni el "Bob" de "L'Esquella de la Torratxa"—no m'inspiren confiança. Tenen tots ells massa amics, massa compromisos. Jo no en tindria cap. Un bacallaner no pot tenir-ne. Els meus possibles futurs articles no poden ésser sospitosos. Si tractés temes de bacallaneria ho podrien creure, podria semblar que tirava l'aigua al meu molí.

Jo crec, sense vanitat, que puc fer obra d'una certa eficàcia. A més a més, no li sembla que pot tenir gràcia un bacallaner fent de crític? Hi ha tants crítics que—potser sense pensar-s'ho—fan de bacallaner!

Jo, doncs, senyor director, li demano un lloc a les pàgines del periòdic que tan dignament dirigeix.

Sempre afm. s. s. q. e. s. m.:

MANEL BORRELL I MAS

Nosaltres, llegida la lletra aquesta, preguem al senyor Borrell i Mas que passi per la nostra Redacció qualsevol tarda de cinc a vuit.

De moment, podem avançar-li que aquesta és l'última setmana que "Bob" fa la crítica de teatres.

BARCELONA

La senyora Millan Astray ha estrenat "El millonario y la bailarina", comèdia asainetada en tres actes.

D'aquests tres actes, el primer és superior als altres dos. L'obra, però, s'aguanta sempre en un pla de gràcia, de discreció, de bon to.

La interpretació esplèndida, sobre tot, per part del senyor Romea i la senyoreta Vilar.

ENTREACTES

Sabem que Amichatis i Oliva s'han fet col·laboradors; de moment, ja tenen llestes les següents obres: "La glòria al puny" i "La fornada de la Ronda", que segurament seran posades per la companyia d'En Santpere.

Tenim notícies que un conegut empresari de Teatre Català està gestionant l'exclusiva d'una obra americana que farà més soroll i donarà més que parlar que "Mari Dugan". Ja tindrem plèts!

BOB.

El mestre Vives, pel setembre començarà una temporada de sarsuela espanyola en el Teatre Tívoli.

Ens acaben de dir que enguany la capçalera de l'Espanyol estarà formada per la Jordi, en Santpere i en Nolla—els tres veritables "asos" de la camisa i els calçotets, o sigui el "vodevill".

Ho celebrariem.

La Casals i en Bruguera sembla que formaran en castellà, quedant-se en el Talia la Visita López i en Giménez Sales.

No estarà malament.

UN MAL NEGOCI

—Però, a vostè li agrada el camp?

—No; però a ciutat hi fa tanta calor!

BOB.

“La Revista”. — Quaderns de 1929. Any XV. Gener-Juny.

Collaboren en aquest número J. M. López-Picó, R. Rucabado, Maria Teresa Vernet, Agelet i Garriga, Carerras y Artau, A. Esclasans, M. Raventós, Carles Riba, Max Beerbom, Joan Ors, Janés i Duran, Rafael Benet, Alfons Maseras, M. de Montoliu, E. M. Forster, Karl Vossler, Paul Avart, i Roure i Torent.

A. Esclasans, a més d'uns “Ritmes” plens de magnificència, ens dona la traducció de “L'hipòcrita santificat”, de Max Beerbohm. Cal remarcar també uns “Poemes” de Agelet i Garriga, orientats a una modernitat ben entonada; unes “Estances” de Carles Riba, de paraula càlida i rica, de paraula que esdevé pintura i recorda Manet, el de l'Olympia; uns “Textos per acompanyar el balanç del primer quart de segle a Catalunya”, d'una noblesa, d'una dignitat, d'un sentit crític admirables; “Dos capítols d'un llibre”, per Joan d'Ors; “L'hereu”, un acte d'Alfons Maseras.

Hi ha, entre moltes altres, una nota dedicada al gloriós Rafael Barradas, en la qual López-Picó, gran cavaller de l'amistat, sap triomfar de la mort amb l'amistat.

“Manual pràctic d'Organització científica del Treball”, per Xavier Ruiz Almansa. — Editorial Cultura.

En l'obra que ens ocupa, avalada per exemples pràctics i diagramas, s'analitzen detingudament els principals aspectes de l'organització científica del treball, els seus fonaments, història, casos d'aplicació, comentaris, problemes que presenta, posició dels diversos factors, fisiologia del treball, etc., éssent una de les poques obres publicades sobre la matèria que reuneixen la triple condició d'originalitat, claredat i contingut complert.

En la col·lecció de Manuals pràctics, no hi podia mancar un tema tan interessant i que ha sabut desenrotllar amb gran encert en Xavier Ruiz Almansa.

ALPHA

Nòtules

Altres llibres rebuts:

“Un crimen misterioso”, novella d'E. Phillips Oppenheim.

“El nuevo mundo polar”, poemes de Alice Lardé de Venturino.

“Cómo aprovechar mejor la vida”, d'Arnold Bennet.

“La verdad sobre el negocio editorial”, per Stanley Imwin.

Un llibre de Povill i Adserà.

Povill i Adserà, poeta remarcable, prepara un llibre de poemes: “Clarianes”.

Obres completes d'Ignasi Iglésies.

Hom prepara l'edició — edició feta amb amor i intelligença — de les Obres completes d'Ignasi Iglésies.

“La vida de les abelles”, de Maurici Maeterlink, traducció de Cecili Gasòliba.

“Coses viscudes”, de Santiago Rusiñol.

El multimilionari Rockefeller ha complert els noranta anys. Amb els seus diners no tindriem cap inconvenient en arribar a la seva edat.

Pocs rics, com ell, però, en altres indrets del món, han donat tant, ni molt menys, de diner per al bé dels seus semblants. La fundació Rockefeller no s'assembla gaire, en l'aspecte filantròpic, a d'altres fundacions.

Als Estats Units, durant el primer semestre de 1929, s'han construït 3.380.000 automòbils. Cada automòbil fa, almenys, un promig de sis atropells (segons càlcul), de manera que prepareu-vos.

A Madrid es fa una intensíssima campanya contra el “piropo” groller. Ho trobem molt encertat. No val a confondre l'olor amb la pudor.

Un tranquil ha llençat la idea de portar una dona prenys al “Poble Espanyol”, i allà estatjar-la fins que li arribi l'hora.

Tractant-se del “Poble Espanyol”, nosaltres fariem més encara: n'hi portariem dues, de dones embarassades.

I el deslliurament de la segona criatura tindria doble èxit que el de la primera.

Aleshores seria més que un naixement; seria un “renaixement”, que s'adiria per complet amb l'estil del poble.

Curiositats barcelonines.

Els xofers que acompanyen turistes a la Catedral ja no s'obliden mai de cridar-los l'atenció davant d'una botiga existent en ple districte segon.

La casa no té res d'extraordinària. El que la fa sumament particular és un detall còmic de la façana:

A la botiga s'hi ven porc i derivats del porc; i a la façana hi ha un garrí pintat i dessota mateix del garrí el nom de l'amo de l'establiment.

Els vells carrers de Barcelona, travessies del carrer de la Princesa i voltants de la Seu, tornen a estar plens de brutícia. Què n'havem tret de posar-hi més llum?

Ensenyar més la ceba.

Una senyora maca que té la mania de mostrar l'escot i no es renta la pitrera.

S'ha inaugurat, a l'Exposició, el Palau de l'Oli.

Tractant-se d'una veritable riquesa del país—ja que el país,

tot ell, és una bassa d'oli —, no ha d'estranyar l'èxit de la instal·lació i l'esplendidesa dels oliaires.

Vagin a veure aqueix palau.

I no s'oblidin d'anar-hi amb una llesca de pa.

Com cada any, ja som altra volta als incendis dels boscos.

I, com cada any, tot és preocupar-se dels causants d'aqueixa malvestat.

Els pastors?

Els amics de fer costellades?

Nosaltres creiem que cal donar la culpa al sol.

No havem convingut que "crema"?

Doncs ell i ningú més que ell és l'incendiari.

Un d'aquests dies varen ésser assistits al dispensari un matrimoni, de resultes d'haver-se tirat els plats pel cap.

Quan es troba una companya així, el matrimoni resulta un martiri.

Al museu de Milà ha desaparegut un quadro de Boticelli, valorat en deu milions de lires.

Algun aficionat a les Belles Arts, i a les belles... lires...

En arribar aquesta època, cada any hi ha un sens fi d'accidents automobilistes.

Això dels automòbils és un fàstic... que nosaltres no en poguem tenir un.

Correspondència

E. J.: Es publicaran els versos. Ara que com els trobem més en caràcter a "La Campana", si vostè li sembla, els passarem a "La Campana".

R. A. i C.: Els seus treballs ens semblen més dignes de "La Campana" que de "L'Esquella". De manera que vostè té la paraula.

J. V.: Un dels articles és dolent, i va al cove. L'altre, pel seu to polític, passa a "La Campana".

D. M. M.: Anirà.

Ll. R. C.: Anirà, no sabem quan: hi ha molt original!

R. J. i O. (Sant Hilari): A vostè li hem llegit coses en castellà força correctes. En català, en canvi, no ens acaba de fer el pes.

Ll. D.: Revela bones disposicions per a la poesia. Però, encara no és publicable.

M. B. S.: No pot anar.

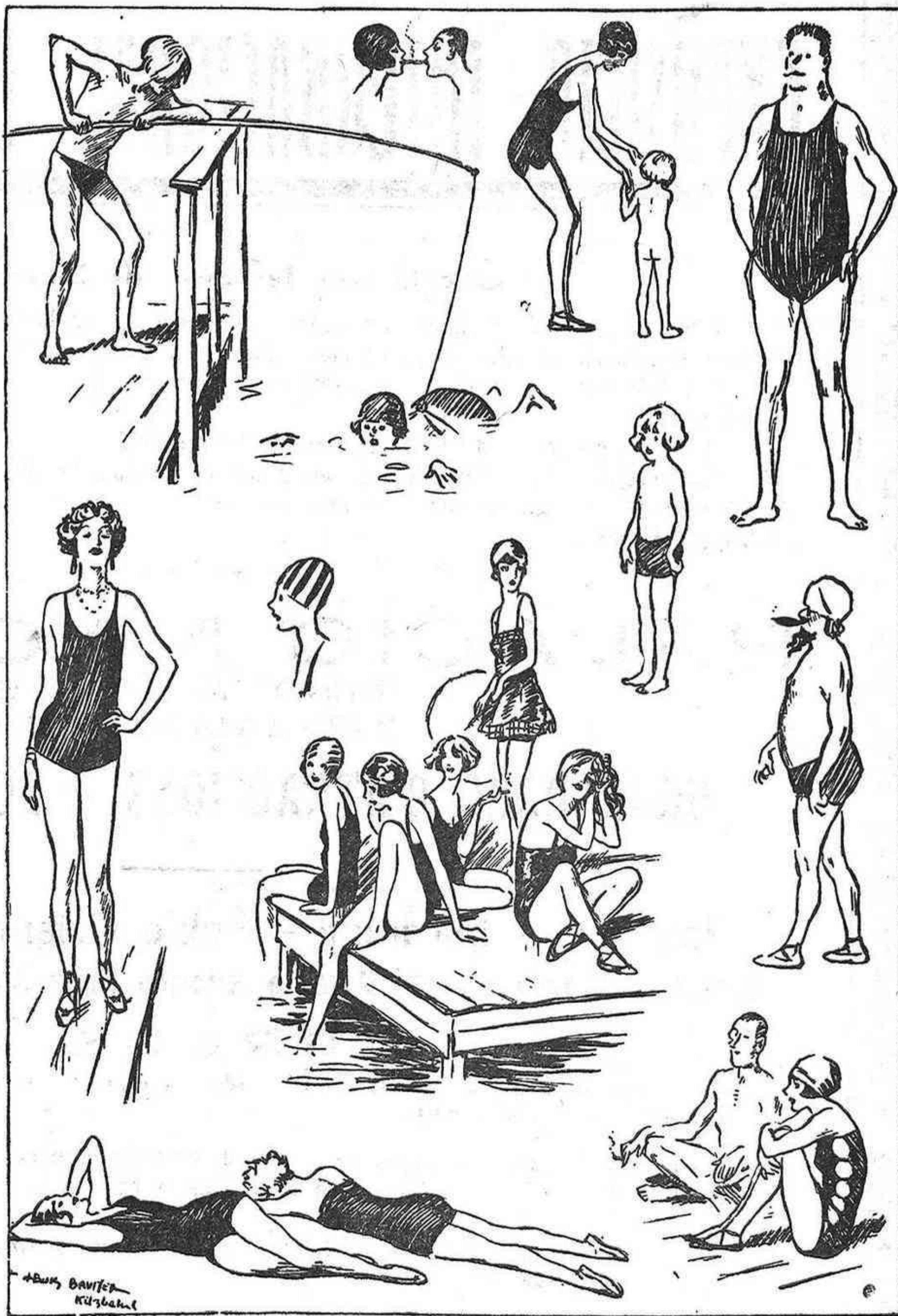
F. M.: El dibuix és molt defectuós. Però segueixi estudiant. Amb estudi i afició es fan grans coses!

J. P. (Ripoll): No està prou ben resolt el dibuix. Sentim no poder-lo complaure.

A. de P. (Torelló).—Els versos estan escrits amb molta correcció. Però, malgrat agrair-li molt el record, no els podem publicar.

J. B. i C.—No poden publicar-se els versos que ens envia.

S. J. C.—No poden anar els dibuixos.

EL RECURS

Ja se sap: aquest és el dibuix que cada any, quan la calor comença a apretar, publiquen tots els periòdics. Omple un espai, i no fa enfadar a ningú.

J. C.—Anirà.

S. G.—Els pensaments que ens envia en castellà estan força bé. Envii'ls traduïts, i els publicarem.

S. G. (Pineda).—Molt corregits, li podríem publicar els versos. Però, aquest treball nostre a vostè no li fóra de cap utilitat. Treballi, llegeixi molts llibres catalans, i vostè farà coses, car hi ha condicions ben aprofitables. De totes maneres, per a encoratjar-lo, n'hi publicarem un.

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

Cada dia, el públic podrà admirar, fins les nou de la nit, les instal·lacions industrials, les estrangeres i les nacionals, en els diversos Palaus de l'Exposició.

Queda posat a la venda el Catàleg de l'Exposició, en el qual el públic trobarà tots els detalls per visitar-la.

Aviat es posarà a la venda la Guia de l'Exposició

La Secció de l'Art Antic del Palau Nacional i Palau de l'Art Modern estarà oberta així mateix al públic, cada dia, de les deu a la una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no s'hi celebri cap festival.

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS
ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

GRAN PARC D'ATRACCIONS - PUEBLO ESPAÑOL

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat
Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

PREUS:

Tots els dies des de les nou de la nit, l'entrada al recinte de l'Exposició serà de . . . 1 pesseta
Entrada de cotxes al recinte 2 »

AVIS. — Aquests preus regiran totes les nits, excepte els divendres.

IMPORTANT. — Queda suspesa, fins nova ordre, la venda de Carnets i Abonaments d'entrada a l'Exposició.

Les entrades al recinte de l'Exposició sofreixen un augment de cinc per cent per impost de "Protecció a la Infància".

Palau de Projeccions

COMPANYIA DE BALLETS RUSSOS de Theodore Wassilieff

DEU PRIMERES BALLARINES DEU PRIMERS BALLARINS

Nombrosa Orquestra, sota la direcció del Mestre WLADIMIR NELIDOFF

PREUS:

Butaca platea amb entrada 2,50 ptes.
» pis amb entrada 2,— »
Palco amb entrada 25,— »

Colección Diamante Van publicados 125 tomos

1. Campoamor: Doloras, 1.ª serie. 2. — Doloras, 2.ª serie. 3. — Humoradas y cantares. 4. — Pequeños poemas, 1.ª serie 5. — Pequeños poemas, 2.ª serie 6. — Pequeños poemas, 3.ª serie 7. — Colon, poema. 8. — Drama Universal, poema, primer tomo 9. — Drama Universal, poema, segundo tomo. 10. — El Licenciado Torralba. 11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie 12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie 13. E. Pérez Escobar. Fortuna. 14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz 15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto 16. A. Pérez Noya. Los humildes. 17. S. Rueda. El gusano de luz. 18. S. Delgado Lluvia menuda. 19. O. Frontaura. Gente de Madrid. 20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos. 21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra. 22. J. M. Matheu. ¡Rataplán! 23. T. Guerrero. Gritos del alma. 24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos. 25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas. 26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra. 27. J. López Silva. Migajas. 28. F. Pí y Margall. Trabajos sueltos 29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos. 30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor. 31. W. Matosés (Corzuelo). ¡Aleluyas finas! 32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes). 33. J. Flores. Doce españoles de 34. } brocha gorda.	35. José Estromera. Fábulas. 36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas. 37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos. 38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño. 39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y charascarrillos. 40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea. 41. } Jacinto Laballa. Novelas intimas. 42. } mas. 43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascos. 44. F. Pí y Margall. Dialogos y artículos. 45. Charles de Bernard. La casa de los amantes. 46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde. 47. R. Altamira. Novellitas y cuentos. 48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli. 49. R. Soriano. Por esos mundos... 50. L. Taboada. Perfiles cómicos. 51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare. 52. J. Ortega Munilla. Fina. 53. F. Saiz-ar. Algo de todo. 54. Mariano de Oavia. Cuentos en guerrilla. 55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta. 56. Francisco Alcántara. Córdoba. 57. Joaquín Dicenta. Cosas mías. 58. López Silva. De rompe y rasga. 59. Antonio Zozaya. Instantáneas. 60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire 61. L. Taboada. Colección de tipos. 62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla. 63. Angel R. Chavez. Cuentos de varias épocas.	64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato. 65. Francisco Pí y Arsuaga. El Cid Campeador. 66. Vital Aza. Pamplinas. 67. A. Peña y Gofil. Rio revuelto 68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios 69. Nicolás Estévez. Calandracas. 70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera. 71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias. 72. J. M. Bartrina. Versos y prosa. 73. F. Baado. En la brecha. 74. Luis Taboada. Notas alegres. 75. Xavier de Montepín. La señorita Tomenta. 76. A. Zozaya. De carne y hueso. 77. X. de Montepín. Muerto de amor 78. Conde León Tolstol. Venid a mí... 79. A. Calderón. A punta de pluma. 80. Enrique Murgu. Elena. 81. Luis Taboada. Siga la broma. 82. L. G. de Giner. La Samaritana. 83. Oyrano de Bergerac. Viaje a la luna. 84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana! 85. Ivan Tourguenoff. Hamlet y Don Quijote. 86. A. Pestana (Gael). Cuentos. 87. Angel Guerra. Al sol. 88. T. Dostolewsky. Alma infantil. 89. E. de Amicis. Aire y Luz. 90. L. García de Giner. Valentina. 91. E. de Amicis. Manchas de color. 92. Voltaire. Zadig y Micromegas. 93. M. Ugarte. Mujeres de París. 94. Obras menores de Cervantes. 95. Obras menores de Cervantes. 96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras. 97. Voltaire. Candido. 98. Goethe. Las amarguras del joven Werther. 99. J. Benavente. Teatro rápido	100. Novelas picarescas Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo. 101. J. León Pagano. La balada de los sueños. 102. A. Guerra. Polvo del camino. 103. Camilo Castello Branco. María Moisés. 104. Gracia Deledda. Cuentos de la Cerdeña. 105. Antología taurina 106. Manuel Carretero. La espuma de Venus. 107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino. 108. Eça de Queiroz. La nodriza. 109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl o el hombre que ha perdido su sombra. 110. M. Sarmiento. Así. 111. Felipe Trigo. A todo honor. 112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París. 113. Fray Luis de León. La perfecta casada. 114. Jorge Manrique. Poesías. 115. El Abate Prévost. Manon Lescaut. 116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar 117. J. Givanel Mar. Devocionario poético. 118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero. 119. E. Marquina. Juglarías. 120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte. 121. S. Rusinol. Hojas de la vida. 122. F. de Lamartine. Rafael. 123. A. Karr. El perro de Sir John 124. E. Zola. El ciego 125. A. de Lamartine. Grazie!.

Precio de cada tomo: Ptas. 0'60

OBRES D'EN C. GUMÀ

	Ptes.
Fruyta del temps.—Colecció de poesias, formant quatre tomes titulats: Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre dolça y Fruyta madur. segona edició ilustrada. Cada tomet '60 de pesseta; tots junts.	2'40
L'amor, lo matrimoni y'l divorci	0'60
Del bressol al cementiri	0'60
Buscant la felicitat	0'60
Petons y pessichs	0'60
Barcelona en camisa	0'60
Lo deu del sigle	0'60
Home o dona?	0'60
La dona nua (Moralment)	0'60
Tipos y topes (Colecció de retratos)	0'60
Guerra al cólera. Instruccions pera combàtrel.	0'60
Cla y català. Llissons de gramàtica parda	0'60
Don Quijote de Valcarca	0'60
Ecce Homo! Moudlech en un acte y en vers	0'60
Filomena. Viatge de recreo al interior d'una dona	0'60
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferran	0'60
Sobre las donas.—Polémica entre C. Gumà y Fantàstich	0'60
Vuyts y nous.—Ab lo «retrato» del autor	0'60
20 minuts de broma.—Un tomet que conté dos monòlegs representables, titulats Tres micos y Un cessant	0'60
La Exposició Universal.—Humorada agre-dolça	0'60
Una aventura de amor.—Ilustrada per M. Moliné	0'60
Cansóns de la flamarada.—Un tomo de 128 pàgs.	1'50
La primera nit.—Impressions de un nuvi	0'60
Lo dia que'm valg casar.—(Impressions d'una novia)	0'60
Drapets al sol.—Escàndol humorístich, ilustrat	0'60
Quinze dies a la luna.—Gatada en vers, ilustrada	0'60
Ni la teva ni la meva.—Comedia en 3 actes y en vers	2'40
Un viatge de nuvis.—Humorada en vers, ilustrada	0'60
Quina dona vol vostè?—Humorada en vers, ilustrada	0'60
Lo primer dia.—Juguet cómich ltrich, en un acte	0'20
Art de festejar.—Catecisme amorós, en vers, ilustrat per M. Moliné	0'60

Guia del conquis... 2.ª part del Art de festejar	0'60
¿Colon o Carne toites?—En arronada cómica municipal; ilustració de M. Moliné	0'60
Pelegrins a Roma.—Viatje bufu-trágic en vers, ilust.	0'60
¿Per qué no's casan los homes?—Humorada en vers, ilustrada	0'60
¿Per qué no's casan las donas?—Humorada en vers, ilustrada	0'60
La sala del amor.	0'60
Lo món per un forat.—Humorada en vers, ilust.	0'60
De la Rambla a la Manigua. Aventuras d'un reservista, ilustrada	0'60
Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, ilustrada.	0'60
Un casament a proba.—Humorada en vers, ilustrada	0'60
La senyora de tothom. Humorada en vers	0'60
Lo libre de les cent veritats.—Edició ilustrada.	0'60
El peccat de Eva. Humorada en vers, ilustrada	0'60
Agencia de matrimonis.—Humorada en vers, ilust.	0'60
Entre faldillas y pantalons. Humorada en vers, ilustrada.	0'60
Sota la parra. Colecció de cantars	0'60
Mil y un pensamientos.—Colecció de máximas y sentiments.—Un tomo de unas 100 paginas (agotada)	(agotada)
Lo Rosari de l'Aurora.—Album humorístich, ab caricaturas (agotada)	(agotada)
Gos y gat.—Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	(agotada)
Un cap-mas.—Juguet cómich en un acte y en vers (agot.)	(agot.)
Lo pot de la confitura.—Colecció de poesias (agotada)	(agotada)
Cura de cristiá.—Juguet cómich en un acte y en vers (ag.)	(ag.)
Guia cómica de la Exposició Universal.—Un tomo de 100 paginas, ab un plano y varis dibuixos (agot.)	(agot.)
Una casa de dispesas.—Juguet cómich en un acte (agot.)	(agot.)
Ensenyansa superior.—Juguet cómich en un acte (agot.)	(agot.)
¡Abaix lo existent! Disbarat cómich en un acte (ag.)	(ag.)
L'amor es cego.—Juguet cómich en un acte y en vers (ag.)	(ag.)
Lo Marqués de Carquinyoll.—Juguet cómich en un acte (ag.)	(ag.)
Jesús Maria Joseph.—Juguet cómich en un acte (ag.)	(ag.)
¿Com se pesca un marit?—Humorada en vers, ilustrada (ag.)	(ag.)

NOTA.—Tothom qui vulga i adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certifica. Als corresponsals se'ls atorga rebaxes.

Escollit i ara, a l'estiu, no fóra millor que hi possessin ventiladors?...